

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

9 Aralık 2023

Sayı: 296

Fiyatı: 30 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

İşçi sınıfının yoksullaştırılmasının bahanesi olan ekonomik kriz

Türk-İş'in yayınladığı son hesaplamalara göre bir ailede 4 asgari ücretli çalışsa bile toplamda yoksulluk sınırına ulaşamıyor. İşçi sınıfı bu koşullarda çalışır ve yaşarken, hükümet patronlar için yeni bir vergi affı ve bürokratlar için de vergisiz ek gelir kanun tasarıları hazırladı. İşçi sınıfı için gelecek yılda da « asgari ücret » uygun görülürken, patronlar için milyon, milyar dolarların havada uçtuğunu söylemek uygun olur.

« Yoksulluk, yolsuzluk ve yasaklarla » mücadele sözüyle iktidara gelen AKP, öyle bir ekonomik ve sosyal ortam oluşturdu ki, hangi yolla olursa olsun para kazanmak, en önemli ve en değerli etkinlik oldu.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilime ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder ; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur ; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır ; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı :

AKP, Erdoğan'ın idaresiyle parti olarak para kazanma musluğunu idare ediyor. En yukarda büyük patronlardan, en aşağıda küçük esnafa kadar, her düzeyde vurgun sistemi örgütlendi ve işliyor. Bazı yöntemler yasal hale getirildi. Örneğin şirketlerin değerleriyle oynanarak borsada vurgun yapmak gibi bazı yöntemlere göz yumuluyor ; bahis ya da saadet zinciri gibi bazısına ise ancak vurgun gerçekleştirildikten sonra sorun çıktığında müdahale ediliyor.

Emeğiyle geçinmek, örgütlenip mücadele ederek haklarını, yaşam düzeyini iyileştirmek, değersizleştirildi. Hakkını arayan, ücret artışı için mücadele eden, işten atılmaya, güvencesiz, güvenliksiz çalışmaya karşı çıkan, polisin ilgileneceği suçlular gibi yansıtılıyor. Sadece işçiler değil, köylüler, öğrenciler, itiraz eden AKP'li olsa bile aynı muameleyi görüyor.

Oysa emeğiyle geçinenlerin sorunları, bu düzenin kendisinden geliyor. Taşeronlaşma, sözleşmeli çalıştırma yoluyla güvencesizliği hükümet yaydı ; asgari ücreti hükümet yaygınlaştırdı, iş kanunlarını değiştirerek patronların elini serbest bıraktı, kanunlara uymadıklarında işçileri mahkemelerde süründürecek kanunları bu hükümet çıkardı.

Ekonomik durum iyiyken, AKP'nin kurduğu düzen fazla itiraz almadı. Ancak ekonomik kriz, paylaşılacak payı küçülttü, hatta en alttakilere fazla bir şey kalmadı. Patronlar, eskisi gibi kâr etmek, kasalarını doldurmak için hükümete sürekli yeni kararlar aldırıyor. Kendilerine vergi affı, geri ödemesiz teşvik, kredi, yetmiyor maliyetin birkaç katı bol sıfırlı, bol garantili devlet işi sipariş ediyorlar.

Ekonomi küçüldüğünde tüm bunların parası artan kazançtan değil, işçi sınıfından vergi ve zamlarla yapılan kesintilerden ödeniyor. Hükümet, ekonomi için gerekli olduğundan ya da sorunları çözmek için değil, sadece patronlar kazanmaya, daha çok kazanmaya devam etsin diye işçi sınıfını, toplumun ezici çoğunluğunu yoksullaştırıyor. Bize gelmeyen para, kullanmadığımız haklar, üstümüzdeki baskı, her şey patronların kasalarını doldurmaya sürdüremeleri için olanak oluşturuyor.

Erdoğan'ın, siyasetçilerin veya bakanların arada bir emekçilerden, sorunlarından, geçim derdinden bahsetmesi bizleri kandırmamalı. Bunlar tamamen gösteri, göz boyama yöntemleri. İşçi sınıfının her gün yaşadıklarını çok iyi biliyor ama en küçük bir şey yapmamak için konuşup duruyor. Tek seferlik ek ödemeyi tüm emeklilere vermek zorunda kalmaları, öfkeli tepkiler sayesinde oldu. Bu sayede patronların aralarında kırışacakları paranın küçük bir kısmı, geçim derdindeki emekliye gidecek.

İşçi sınıfının hükümetten ve patronlarından aldığı her kuruş, her hak, tıpkı bunun gibi belirli bir düzeyde tepki veya mücadele sayesinde mümkün olabiliyor. Yoksa « sorunları biliyoruz, biz çözeceğiz » laflarının gerçeğe dönüşmesini bekleyerek hiçbir şey olmaz. Zaten bunların söylenmesinin nedeni sorun çözmek değil, tepkinin veya mücadelenin önünü kesmek, toplumsal muhalefeti etkisiz hale getirmek anlamına geliyor. Böyle birçok örnek yaşandı, yeterince tecrübe edinildi.

Milyonlarca işçi her sabah üretim yerlerine gidip her türlü zenginliği üretiyor, her türlü işleyişin devam etmesini sağlıyor, her türlü ulaşımı, haberleşmeyi örgütüyor, gerçekleştiriyor. Her şeyi yapan işçi sınıfı, kendi yaşam koşullarına karar veremiyor. Bir avuç patronun ve onların emrindeki siyasetçilerin ellerine teslim edilmeleri normal görülüyor. İşte asıl sorun ve değişmesi gereken budur. Bunun yapılmasını ne AKP iktidarından, ne de CHP ve ortaklarından beklemek ölü gözünden gözyaşaları beklemek gibi bir şey olur. İşçi sınıfı ancak üretimden gelen gücünü kullanarak haklarını elde edebilir. (02.12.23)

Emekçinin Gündemi

Urfa Özak Tekstil işçileri

Son aylarda sınırlı da olsa bazı işyerlerinde işçiler tüm tehdit ve baskılara rağmen her şeyi göze alarak mücadele ediyorlar. Urfa'daki Özak Tekstil işçilerinin verdiği mücadele bunun bir örneği.

Urfa'daki 1'inci Organize Sanayi Bölgesi'nde (OSB) bulunan Özak Tekstil işçileri « yeter artık » deyip baskı tehdit ve işten çıkarılmalara karşı başlattıkları iş bırakma eylemini devam ettiriyorlar.

Birgün Gazetesi'nin aktardığına göre, « Eylemin BİRTEK-SEN'e üye olan bir kadın işçinin işten atıldığı fabrikada, baskı ve tehdit olduğu gerekçesiyle başladığını hatırlatan sendikanın Genel Başkanı Türkmen, « Bir kadın işçi sendikamıza üye olduğu için işten atıldı ve daha önce de onlarca işçi arkadaşımız sendikaya üyeliklerinin başlamasından itibaren sorgu odalarına çekilip sorgulanıyorlar; aileleri aranıp tehdit ediliyor » dedi. Kadın işçilere özel olarak mobbing ve baskı uygulandığını söyleyen Türkmen « Bu direniş başlamadan bir hafta önce, hem fabrikanın üretim yaptığı Live's markasının temsilcisine, buradaki tüm hak ihlallerini

ayrıntılı bir şekilde yazıp gönderdik. Direniş başladığından beri de defalarca buradaki hak ihlallerini, işçi ve sendika düşmanlığını defalarca duyurduk. Ama dünyanın gözü önünde 450 tane Özak Tekstil işçisi her türlü hukuksuzluğa, baskılara, müdahalelere maruz kalmaya devam ediyor » dedi.

Bir işçi ise şunları anlattı: « Yaklaşık bir ay önce Öz İplik İş'ten ayrılarak Birtek-Sen'de örgütlenmeye başladık. Toplu olarak, başka bir sendikaya geçmeye karar verdik. Bu sendika değiştirme esnasında yeni sendika ile toplantı yaptık. O toplantıda bazı arkadaşlar işyerindeki sıkıntılardan bahsetti. Sonra fabrika yöneticileri o arkadaşlarımıza gözdağı vermeye başladılar... Bu bir arkadaşımızın işten atılmasına kadar devam etti. Bir arkadaşımız işten atılınca ayaklanma oldu. Eylemimiz yasaklandı. Cumartesi yasak bitti... Bekir Bozdağ ile görüşmek talebinde bulunduk ama bir muhatap bulamadık. Yasak kararının bitmesine rağmen, fabrikanın 500 metre uzağına kadar jandarma barikadı kuruldu. Açıklama istiyoruz. Jandarma açıklama dahi yapmıyor. Mücadelemiz bu şekilde devam ediyor.

Şartlarımız oluşana kadar bu böyle devam edecek kararlıyız.»

Bu mücadele büyüyerek devam ediyor ve 10'nuncu gününe geldi. Evrensel gazetesinin aktardığına göre : 8.00 - 16.00 vardiyası için içeri işçi alınması engellenirken, jandarma coblarla işçileri ve BİRTEK-SEN yöneticilerini darp etti. Biber gazı kullandı. BİRTEK-SEN başkanları ve 21 işçi gözaltına alınırken yaralanan işçilere ambulansla müdahale edildi. Gözaltına alınanlar işlemlerinin ardından serbest bırakıldı.

Fabrika içinde çalışan işçilerin büyük çoğunluğu da greve katıldı. Üretim durdu. Sabah vardiyasında fabrikaya giren işçiler de direnişe destek vermek için dışarı çıkmak istedi. Vardiya müdürlerinin baskılarına rağmen fabrika içerisindeki işçilerin de büyük bir bölümü greve katıldı, üretim durdu. İçeride direnişe katılan işçiler, « Bu bir onur meselesine döndü. Sabah vardiyasında dışarıda direnişte olan işçi arkadaşlarımız tekmelendi, coplandı. Bizim vicdanımız kabul etmedi ve direnişe katıldık.» dediler. Mücadele devam ediyor. Mücadeledeki işçi yoldaşları destekliyoruz. (06.12.23)

İş cinayetleri

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi Kasım ayında yaşanan iş cinayetlerine ilişkin raporu açıkladı : raporda Kasım ayında 137 işçinin iş kazasında öldüğü belirtilirken

11 ayda ise yaşanan iş cinayetlerinde toplam bin 772 işçinin öldüğü belirtiliyor.

Patronlar kârlarını sürekli bir şekilde arttırabilmek için bu cinayetlerden hiç de rahatsız

değiller ve de bunların azalması için bir kuruş bile harcamak istemiyorlar. (06.12.23)

DİSK şovu... Ankara yürüyüşü

150 bin metal işçinin toplu sözleşmelerine denk gelen günlerde, ismi Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) olan bir konfederasyon ve ona bağlı sendikalardan, fabrika faaliyetlerinde yoğunlaşmış metal işçilerinin üretimden gelen güçlerini kullanarak, güçler dengesini işçilerden tarafa dönüştürüp, işçilerin haklarını elde etmesine katkıda bulunmaları bekleniyordu. (Tıpkı metal işçilerinin 2015 yılı toplu sözleşmelerinde komiteler kurarak yaptıkları mücadele gibi). Ama DİSK yönetimi Kılıçtaroğlu'nu taklit ederek, İstanbul-Ankara arasında yürüyüş şovu yaptı.

İstanbul-Ankara arasında yürüyüş şovu

DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu ve Yönetim Kurulu'nun « Gelirde Adalet Vergide Adalet » talebiyle örgütlediği yürüyüş, 13 Kasım'da İstanbul Söğütlüçeşme'de başlayıp 5 gün sonra Ankara'da bitti.

DİSK heyeti birinci günün sonunda Gebze'ye, İkinci günün sonunda Kocaeli'ye sonra Yalova'ya, üçüncü gün Bursa'ya, dördüncü gün Bilecik'e ve beşinci gün ise Ankara'ya ulaştı. DİSK Genel Başkan Yardımcısı Remzi Çalışkan yaptığı bir konuşmada «Yüksek enflasyon gelirlerimizin erimesine, gelir

dağılımındaki adaletsizliğe, yaptığımız toplu iş sözleşmelerinin üç ay sonra anlamının kalmamasına yol açıyor. Önemli bir sorun da, vergide adaletsizlik. DİSK olarak demokrasi ve emek mücadelesi veriyoruz. Bugün Ankara'da olacağız ve adaletsizliğe karşı bir miting yapacağız. DİSK yürüyecek umut büyüyecek. » Evet Ankara'da CHP'nin eski Başkan yardımcısı ve yeni Başkan'ı Özgür Özel le şov yapıldı. Büyük sermayenin önemli partilerden biri olan ve işçi düşmanı aşırı sağcı Meral Akşener ile ittifak yapan ve yeniden ittifak yapmak isteyen Özgür Özel ile mi işçi sınıfının haklarını savunacaklar ?

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası 21. olağan Genel Kurulu

Bu son Genel Kurul 2-3 Aralık tarihlerinde Kartal Titanic Otel'inde yapıldı. 263 delegenin oy kullandığı kongrede, tek liste ile seçime gidildi ve 20 yıl boyunca genel başkanlık görevi yapmış olan Adnan Serdaroğlu aday olmadı. Yeni Başkan Özkan Atar oldu. Serdaroğlu ve Atar 20 yıl önce « mücadeleciler bir sendikacılık » ve sınıf sendikacılığı iddiası ile birlikte yola çıkmışlardı. Bu 20 yıl boyunca yaptıkları uygulamalar sınıf sendikacılığından çok ama çok uzaklaştı.

Evensel gazetesine göre delegelerin neredeyse tamamı metal iş kolunda ortalama işçi ücretlerin açlık sınırının gerisinde kaldığı (Türk-İş Kasım ayı açlık ve yoksulluk araştırmasına göre açlık sınırı 14 bin 25 lira, MESS kapsamındaki işyerlerinde ortalama ücret ise 14 bin liradır) gerçeğine dikkat çekti.

Kongre gerçekten demokratik olmaktan çok uzaktı. Seçimler tek liste ile yapıldı. Seçimlerin çarşaf liste ile yapılmasını öneren ve yönetim kuruluna aday olan iki delegenin soruları hiç de dikkate alınmadı. Aday olmak için niçin liste çıkarmak gerekiyor ? Blok liste çıkarmayı dayatmak demokratik bir yöntem mi ? Daha da önemlisi fabrikada delegelerin seçimle yapıldığını söyleyebilir miyiz ? Gerçekten seçim işi yapıldı, yoksa delegeler kendilerini listeye mi yazdılar ! Neticede blok liste 233 oy ile seçildi ve 3 ret oyu verildi.

Evet işçi sınıfını temsil ettiğini söyleyen sendikalar işçi sınıfını lafta savunuyorlar. Gerçekten yaptıkları ise işçi aidatları ile güzel maaşlar elde etmek oluyor.

İşçi sınıfının tek çaresi ise kendi denetiminde, kendi öz örgütlerini oluşturmak, üretimden gelen gücünü kullanarak haklarını savunmak olarak belirginleşiyor. (08.12.23)

Siyasetin Gündemi

CHP’de değişimin etkisi, belediye seçiminde sınanacak

CHP yönetimi, tabanın yoğun baskısı sonucunda önemli oranda değiştii. Genel başkan seçilen Özgür Özel’in konuşmalarında parti örgütüne vurgu yapması, üst yönetime sadece milletvekili ve merkez yöneticilerin değil, taşradaki il yöneticilerinin de alınması, CHP tabanının değişimdeki etkisinin sonuçlarıdır. Belediye başkanı adaylarının da parti örgütü tarafından belirleneceği, defalarca dile getirildi.

CHP’de seçim yenilgisinden sonra yaşanan ve açığa çıkanlar, bir avuç parti yöneticisinin kendi aralarında, hatta partili olmayan danışmanlarla parti örgütüne danışmadan karar aldığı ortaya çıkardı. Erdoğan’ı « diktatör » olmakla en fazla suçlayan siyasetçilerin kendi partilerinde diktatör olduğu anlaşılıyor.

İktidarı almaya kilitlenen Kılıçdaroğlu ekibi, kadroları seçim öncesi Erdoğan’a yanaştığı için ortaklığı terk etme girişiminde bulunan İYİ Partiye tavizler verdi. Göçmen, sığınmacı, Kürt düşmanlığıyla örgütü bile olmayan parti liderine dört bakanlık sözü verdi. AKP’den gelen siyasetçilerin kurduğu Babacan’ın partisine oyundan kat kat fazla milletvekilliği verdi. CHP, tıpkı rakibi AKP

gibi seçim partisi oldu. Seçim kazanılmayınca yapılanların hepsi sorun oldu, kazanılsaydı çok doğru olacaktı !

Değişim gerçekleşse de yeni yönetimin belediye seçimiyle sınanacak olması yani alınacak koltuk sayısına göre başarısının ölçülmesi, değişimin fazla da köklü olmadığını anlatıyor. Parti, emekçilerin sözcüsü, kitlelerin temsilcisi, hak mücadelesinin destekçisi olmakla sınanmıyor, böyle şeylerden bahsedilmiyor.

Yeni yönetim belediye seçiminde elindekileri korumak hatta arttırmak zorunda. Buna karşın depremin vurduğu Hatay başta olmak üzere Mersin gibi bazı büyükşehirlerde yönetime tepki, İzmir, İstanbul gibi bazı yerlerde fark çok az olduğundan risk bulunuyor. CHP’nin, Kürtlerin ve daha az da olsalar diğer partililerin oylarına ihtiyacı var.

İYİ Parti, ittifak sayesinde oyundan çok daha fazla vekillik kazansa da seçimden sonra kendi içinde kavga yaşıyor. İstifa eden, atılmak istenen vekiller var. Erdoğan karşıtlığıyla kurulan partinin Akşener dışındaki kadroları, bol kazançlı işler bağlamak için AKP’ye yanaşma siyasetine yöneldi. Bazıları elini çabuk tutup işi bağlayarak kendi başına gitti,

itiraz edenler tefsiiye ediliyor. Asıl değişim İYİ Parti’de.

CHP açısından İYİ Parti, Kürt oylarını almasının önünde bir engel oluşturuyordu. Özellikle batıdaki büyükşehirlerde yaşayan Kürtler, CHP’ye, her seçimde artan oranda oy veriyor. Kürtlerin oyu, artık HEDEP’in kararıyla belirlenmiyor. Bu durumda CHP’nin Türk veya Kürt milliyetçiliğine değil, emekçiler sınıfına dönmesi, emekçilerin çıkarlarını savunması beklenir. Elbette böyle olmayacak. Özel, daha şimdiden kendi partisinde bile itibarı kalmamasına rağmen kendini ağırdan satmaya çalışan Akşener’le görüşeceğini açıkladı ve de görüştü.

CHP’deki değişim parti tabanının tepkisi ve zorlamasıyla gerçekleşti. Ancak bu günkü siyasi temsilcileri ; milletvekilleri, belediye başkanları, eski yönetim tarafından belirlenmişti. İşte bu nedenle CHP’lilerin nasıl bir parti, hangi siyasi görüşlerin, hangi çalışmaların örgütü olmak istedikleri ve bu isteklerini ne kadar gerçekleştirebileceklerini zaman gösterecek. (29.11.23)

Devlet içindeki krizi ortaya koyan yargı krizi

Geçtiğimiz ayın ortalarında Türkiye'de, devlet içindeki çelişki ve çatışmaları yansıtır nitelikte bir hukuk skandalı gerçekleşti. Bunu bazı hukukçular « yargı darbesi girişimi » olarak nitelendirdi. Buna göre Yargıtay 3. Ceza Dairesi, 10 Kasım'da yaptığı açıklamayla, Türkiye İşçi Partisi Hatay Milletvekili Can Atalay hakkında 25 Ekim'de « hak ihlali » kararı veren Anayasa Mahkemesi (AYM) üyeleri hakkında suç duyurusunda bulundu. Daire, Atalay'ın milletvekilliğinin düşürülmesi için kararın bir örneğini Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne (TBMM) gönderdi. Oysa AYM ülkenin en yüksek mahkemesi, en yüksek yargı organı. Yargıtay ise ceza mahkemeleri ve diğer adli mahkemelerin en yüksek temyiz yeri, yani yüksek mahkeme statüsüne sahip bir yüksek yargı kurulu. Anayasanın 153. Maddesine göre, AYM kararları yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını, gerçek ve tüzel kişileri, Yargıtay'da bağlıyor. AYM kararları kesin olarak kabul ediliyor. Yüksek dereceli yargı organları arasında üstünlük sıralaması yok ancak en üstün olan sadece Anayasa Mahkemesi ve onun kararları olarak belirlenmiş bulunuyor.

Süreç nasıl gelişti

Can Atalay, Gezi Parkı Davası'nda mahkum olduktan sonra 14 Mayıs'ta yapılan genel seçimde Türkiye İşçi Partisi'nin (TİP) listesinden Hatay Milletvekili seçildi. Atalay'ın adı mecliste okundu. Böylece milletvekili olduğu tescil edilmiş oldu. Odası tahsis edildi, danışmanları göreve başlatıldı ve İnsan Hakları Komisyonu'na da « bağımsız üyeler » statüsünde seçildi. Bağımsız üyeler kategorisinde seçilmesinin nedeni, TİP'in Meclis'te 20 milletvekilinin olmaması ve grup kuramamış olmasıydı. Komisyonlarda ancak grup kuran partilerin temsil edilmeleri söz

konusu. Bir miktar da bağımsız üye seçilebiliyor ancak bunun Millet Meclisi tarafından onaylanması gerekiyor. Millet Meclisi Atalay'ın İnsan Hakları Komisyonu'na üyeliğini de onayladı. Böylece onun milletvekilliği ikinci kez meşrulaştı.

Yargıtay Can Atalay ve gezi davası sanıkları hakkında verilen kararı oynayadığında Can Atalay « *Ben seçilmiş bir milletvekiliyim ve milletvekili seçildiğim zaman henüz hakkımdaki karar kesinleşmemişti, dolayısıyla benim serbest bırakılmam ve verilen hükmün infazının ertelenmesi gerekiyor* » diyerek « hak ihlali » gerekçesiyle Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu.

Daha sonra AYM, 25 Ekim'de cezaevinde tutuklu bulunan Can Atalay'ın « seçilme hakkı » ile « kişi hürriyeti ve güvenliği » haklarının ihlal edildiğine 4'e karşı 9 oyla karar verdi. Milletvekillerinin dokunulmazlık hakları anayasa tarafından teminat altına alınan en önemli haklar arasında yer alıyor. Buna « yasama dokunulmazlığı » deniliyor ve bu yasama dokunulmazlığının bir gereği olarak da Can Atalay'ın bir an önce serbest bırakılması gerekiyordu.

Bu koşullarda Can Atalay'ın tahliyesi sabırsızlıkla beklenirken, Yargıtay, Anayasa Mahkemesi'nin « hak ihlali » kararına karşı 8 Kasım'da, Can Atalay'ın mahkumiyet kararını onayan bir önceki kararın doğru olduğunu belirterek, AYM'nin ihlal kararına uymayı reddetti. Bu kararı tanımadığını, Anayasa Mahkemesi Yargıtay tarafından kesinleşmiş bir kararı bozamayacağını ileri sürerek Anayasa Mahkemesi üyeleri hakkında da suç duyurusunda bulundu. Böylece Atalay için yeni bir bekleme süreci daha başlamış oldu. Tabii bu süreçte avukatları da boş durmuyor. Can Atalay'ın avukatları, Yargıtay'ın 10 Kasım'da yaptığı açıklamaya karşı yazılı bir açıklama yayımladı. Atalay'ın 4 avukatı tarafından imzalanan

açıklamada, Yüksek yargı organlarının birbirlerine karşı taraf olmadığı hatırlatılarak, « *AYM kararını uygulayacak mahkeme arıyoruz* » denildi.

Bu, Erdoğan'ın ve kendine göre yarattığı düzenin ilk hukuk tanımamazlığı, ilk keyfi uygulaması, ya da Anayasa kurallarının ilk defa ihlal edilmesi değil. Erdoğan, daha önce kendi ağzıyla « *AYM'nin üyelerinin kararına karşı saygı duymuyorum, onları tanımıyorum* » demişti. Damgasız oy pusulalarının damgalanarak AKP yararına sayılmasıyla seçim kazanılmasından, Cumhurbaşkanı olabilmenin koşullarına sahip olmadan (yüksek okul diplomasının olmaması gibi) başkan olmaya kadar uzanan onlarca örnek verilebilir. Yani ortada şaşılacak bir durum bulunmuyor. Burada önemli olan, seçimler için oluşturulan Cumhuriyet İttifakı (Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli) arasında ve AKP'nin kendi içindeki çatırdama ve çatlakların artık durdurulamaz bir hale gelip bir çok alanda somut olaylarla ortaya çıkması. Bu AYM ve Yargıtay çatışması da bunun en güzel örneği. Erdoğan, tasfiyelerle ele geçirdiği, kimseye danışmadan kendi kararlarıyla yaptığı atamalarla istediği gibi biçimlendirdiği kurumlara artık söz geçiremiyor. O iktidarda kaldığı sürece de bu hukuksuzluklar, çalkantılar da böylece sürüp gidecek. Çünkü Erdoğan'ın karşısında ona « *DUR* » diyebilecek güçlü bir alternatif bulunmuyor. Çok uzun zamandan beri artık « yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği, yönetilenlerin ise eskisi gibi yönetilmek istemediği » koşullardayız. Ancak işçi sınıfı henüz kendi gücünün bilincinde değil ve kendi öz örgütlerini, partisini de yaratmamış durumda bulunuyor. Önümüzdeki süreçte bu eksikliklerin giderilerek mücadeleye daha ciddi bir biçimde koyulmak gerekiyor. (29.11.23)

Uluslararası Gündem

Arjantin

« En çılgın » başkan

Kendisini vahşi kapitalizmin savunucusu olarak sunan Javier Milei, 19 Kasım'da Arjantin'de yapılan Başkanlık seçimlerinde, ikinci turda oyların yüzde 55'ini alarak seçimi kazandı. Rakibi Peronist Sergio Massa ise yalnızca yüzde 44 oranında oy alabildi.

İlk turda kullanılan oylarla karşılaştırıldığında, Milei'nin aldığı 8 milyon oya, bir önceki seçimde üçüncü olan sağcı aday Patricia Bullrich'e verilen 6 milyon oyun da eklendiği görülüyor. Massa ise 9 milyon oyuna, başka bir Peronist adaydan gelen yaklaşık 2 milyon oyu ekledi. 2019 yılında yapılan başkanlık seçimlerinde, bir Peronist olan Fernandez yaklaşık 13 milyon oyla seçilmişti. Görevden ayrılan Peronist hükümetin eski Ekonomi Bakanı Massa ise iki milyon oy kaybetti. Massa, IMF kredilerinin son ödeme tarihleriyle ve aynı zamanda dörtlüğe koşan enflasyonla başa çıkabilmek için halka dayatılan kemer sıkma politikalarının bedelini ödüyor. Ayrıca 9 milyon seçmenin ise oy kullanmaya gitmediklerini de unutmamak gerekiyor.

Sağcı seçmenlerin Milei'nin arkasında toplanması şaşırtıcı değil. Bullrich'in önerileri de onun önerilerine benziyordu, ancak Bullrich, Milei gibi, Arjantin toplumunun kötüye gidişine kızan seçmenlerin bir bölümünün gözüne girmesini sağlayan

aşırılıklara sahip değildi. Bullrich seçmenlerini Milei'ye oy vermeye çağırmıştı ve Milei, bütün kampanyası boyunca sözlü olarak kınadığı yozlaşmış siyasi kastın önde gelen bir üyesinden gelen bu çağrıdan rahatsız olmadı.

Televizyon platolarında sıkça görünen, iki yıl önce milletvekili seçilen eski ekonomist Milei, yaptığı demagojiyle, krizden krize sürüklenen bir ülkede yaşayan hoşnutsuz nüfusun bir kısmının kızgınlığını yakalayıp oya dönüştürebildi. Arjantin, 2016 - 2019 yılları arasında ülkeyi yöneten Mauricio Macri'nin sağcı başkanlık sisteminden miras kalan 44 milyarlık IMF kredisinin ve yılda yüzde 150'ye yaklaşan enflasyonun kışkacında bulunuyor.

Ama bir deliye güç, iktidar verilse bile mucize yaratılamaz : « El loco », Milei'nin seçim kampanyası sırasında kullandığı, Devletin sosyal adaletle ilgili olan ve ortadan kaldırmayı düşündüğü her şeyi kesip atmak istediğini ifade etmek için kullanıp havada salladığı elektrikli testere üzerine kendisine takılan lakap olarak ortaya çıktı. Ve o, minimal bir devlet yanlısı olarak hâlâ özelleştirilebilecek birşeyler kaldıysa her şeyi özelleştirmek, yüzde 40'ı yoksul olan bu ülkede, Arjantin nüfusunun yüzde 51'inin başını suyun üzerinde tutabilmesine olanak

sağlayan çeşitli ödemelere ve yardımlara son vermek istiyor.

Milei, çalışma, çevre, sağlık, kadın, eğitim bakanları olmadan yönetebileceğini, bütün bunlardan vazgeçebileceğini iddia ediyor. Ve daha şimdiden siyasi olarak benzerleri Donald Trump ve Jair Bolsonaro'nun desteğini almış bulunuyor. Ayrıca Merkez Bankası'nın ve ona göre « bir dışkı » olan ulusal para birimi Peso'nun kaldırılmasından ve yerine doların getirilmesinden söz ediyor. Aynı zamanda iklim şüpheci (küresel ısınma gibi en yaygın teorilere şüphe düşüren, kuşkuyla bakan kişi) kürtaj karşıtı olan Milei, organ ve silah satışının serbestçe yapılmasını da savunuyor. Aralık ayında göreve başladığında bu programdan geriye ne kaldığı görülecek. Şu anda, yönetmek için ihtiyacı olan parlamenter kurumlar daha çok, onlardan vazgeçebileceğini iddia ettiği politikacıların elinde. Peki bu fırsatçılık profesyonelleri ne yapacak, muhalefet mi edecekler yoksa bir araya mı gelecekler, bunu zaman gösterecek. Öyle görünüyor ki yabancı çokuluslu şirketler ve Arjantin burjuvazisi, işlerin nasıl yürüdüğünü bilen örneğin eski Ekonomi Bakanı gibi diğer bir adayı tercih ederdi, ancak kendi tercihlerini dayatacak beceri ve araçlara sahip oldukları halde kesinlikle bu yeni duruma uyum

sağlayabilecekler. Ancak bütün yoksul halk tabakaları, işçi sınıfı ve hakları tehdit altında olan herkes için bu başka bir mesele.

Eğer Milei, Peronistlerin yoksul halk tabakaları ve işçi sınıfı için sürdürdüğü birkaç sosyal tedbire son vermeyi başarır, bu onların daha fazla sefaletle sürüklenmelerine yol açacak. Pesonun yerini doların alması da, eğer gerçekleşirse, aynı sonuçları doğuracak.

Milei'nin hedeflerinden biri olan kürtaj hakkına gelince,

bunun sorgulanmasını umduğu bir referandumdan söz ediyor. Feminist örgütler daha şimdiden açıklanan bu saldırıya karşı harekete geçeceklerini bildirdiler.

İşçilerin, işsizlerin ve emeklilerin bu saldırılara hazırlanmaları gerekiyor. Milei, en azından kendisinden öncekiler gibi kemer sıkma politikalarını sürdürecektir : IMF borçlarının ödenmesi söz konusu olduğunda tabii ki elektrikli testere söz konusu olamayacak (bütün bu sorunları

testere ile keser gibi kesip atamayacak) çünkü bu emperyalist haraçların ödenmesi gerekiyor. Milei en kötü ihtimalle, sosyal programların sorgulamasının yanı sıra, 1980'li yıllarda Thatcher'ın İngiltere'de yaptığı gibi, Peronist partinin temelini, işçi sendikalarına saldırmak isteyebilir. Emekçilerin ve yoksul halk tabakalarının karşı saldırılarını mücadelelerini hazırlanmaları gerekiyor. (22.11.23, LO)

Bangladeş Tekstil işçilerinin cesur mücadelesi

Bangladeş'te tekstil işçileri üç haftalık grevin ardından 13 Kasım'da talep ettikleri ücret artışını alamadan işlerine geri döndüler.

İşçiler şu anda 70 avro olan asgari ücretin 190 avro olmasını talep ederken, hükümet bunu 104 Avro ile sınırlandırdı.

Bu sonuç, nüfusu etkileyen, vuran enflasyonun karşısında çok geride kalıyor. Tekstil işçileri federasyonu başkanı şunları hatırlatıyor : « *Son zammın yapıldığı 2018 yılından bu yana birçok gıdanın fiyatlarına yüzde 150 ile yüzde 200 oranında zam yapıldı. Soğan, pirinç, mercimek gibi işçilerin beslenmesinin temelini oluşturan bütün gıda maddelerinin fiyatları iki katına çıktı. İşçiler maaşlarıyla ancak yirmi gün yaşayabiliyorlar ve ayın geri*

kalanında ise krediye başvuruyorlar. »

Hareketin başlangıcından itibaren baskı ve şiddet çok ciddi ve önemli oldu. Polis tarafından en az dört işçi öldürüldü, sendika militanlarıyla birlikte 140 işçi tutuklandı ve 10 bin işçi hakkında da dava açıldı. Fabrikalarına dönmeyen işçiler üzerinde işten çıkarılma tehditleri dolanıyor ve ülkenin Başbakanı bunu onları işe dönmeye zorlamak için kullandı. Bunu gören ana sendika lideri Babul Abker, hareketi durdurma çağrısında bulundu.

Hükümetin tekstil işçileri ile patronlar arasındaki anlaşmazlığı çözüyor olması şaşırtıcı değil. Patronların birçoğu çoğunluktaki partinin ya milletvekili ya da bakanı ancak hepsinden önemlisi tekstil endüstrisi tek başına, Batılı büyük giyim

markalarına yönelik 55 milyar dolarlık yıllık ihracatın yüzde 85'ini temsil ediyor.

Bangladeşli sanayiciler gibi onlar da, devasa kârlarının azalması pahasına ücretlerin arttığını görmek istemiyorlar. Bazıları çekingene bir şekilde, ücretlerin daha yüksek olmasının iyi bir fikir olabileceğini, ancak hükümete bunu yapması için baskı yapmamaya dikkat ettiklerini öne sürüyorlar.

Bangladeşli tekstil işçileri, patronlar ve hükümetle karşı karşıya gelerek, onlara karşı çıkararak talep ettikleri ücret artışının ancak bir kısmını bu grev sayesinde kazanabildiler. Ancak onların, sadece kararlılıkları ve sayılarıyla bile olsa, korkutarak ve saygı uyandırarak baş kaldırmaları ilk kez değil ve son defa da olmayacak. (22.11.23, LO)

Otomobil sektöründeki grev sona erdi ama işçilerin hoşnutsuzluğu devam ediyor

Emekçiler, ABD'de (Amerika Birleşik Devletleri), UAW (United Auto Workers - Birleşik Otomobil İşçileri) otomobil sendikası ile sektörün üç büyük patronu arasında grev sonunda yapılan müzakerelerin ardından, kendilerine sunulan projelere olumlu ya da olumsuz oy veriyorlar.

Bazı sonuçlar, Wayne, Michigan'daki Ford'un montaj fabrikasında olduğu gibi, projeler lehine yüzde 80'den fazla oy verildiğini gösteriyor. Diğer sitelerde ise anlaşmalara sadece küçük bir çoğunluğun « evet » oyu verdiği görülüyor. Michigan eyaletindeki Flint kentinde bulunan General Motors'un montaj fabrikasındaki işçilerin yüzde 52'si bu projelere karşı oy kullandı.

Oylama operasyonu hala sürüyor ve genel toplam gelecek günlerde açıklanacak. Ancak açıkçası otomobil işçilerinin belirgin, önemli ölçüdeki bir kısmı, sendika liderlerini yeni videolarda kendilerini haklı çıkarmaya yetecek kadar, yeterince eleştiriyorlar. UAW sendikasının yönetimi, Shawn Fain'in şahsında Ekim ayının sonunda grevdeki işçilerin işe geri dönmesi gerektiğine karar vermişti. Emekçilerin çoğunluğunun anlaşmayı onaylayıp onaylamadığını belirlemek için bir oylama yapılmamış olsa bile, her şirketteki müzakerelere katılan ekipler tarafından bir anlaşma taslağı imzalanır imzalanmaz bu işlem, gerçekleştirildi.

Shawn Fain ve diğer sendika liderleri tarafından

önerilen üç sözleşme projesi, « tarihi » anlaşmalar olarak sunuldu. Ayrıca, anlaşmaya katılanların, müzakere masasındaki son kuruşu alacak kadar ileri gittiklerini de belirtmek gerekiyor. Ne büyük cesaret ve kahramanlık ! Peki bankaların kasalarında kalan milyarlarca dolar ne olacak ? Hissedarların son yıllarda kişisel servetlerini şişirmek için ceplerine indirdikleri dolarlar hesaba katılmıyor bile.

UAW sendikasının yönetimi bütün gücünü bir yandan grevi durdurmak, diğer yandan da 146 bin sendika üyesinin hepsinin sözleşmeleri onaylamasını sağlamak için harcadı. Hatta Shawn Fain, anlaşmayı imzalayan ilk şirket olan Ford'da yeniden çalışmaya başlanmasının, Stellantis ve General Motors üzerinde aynı türde bir anlaşma imzalama konusunda baskı oluşturacağını bile iddia etti. Ona göre bu durumda işçilerin silahı, işe geri dönmek olmalıydı.

UAW bu onaylama, oylama süreci boyunca toplantılar düzenledi. Sendika sorumlularının bu toplantılarda işçilerin sorularını yanıtlamaları gerekti. Çünkü artılar ve eksiler yanında, yapılan bir maaş artışıyla primlerin ya da sağlık sigortası, emekli maaşı gibi diğer avantajların azalmalarının üstünün örtülüp gizlenmesi gibi konuları içeren onlarca sayfalık dokümanlar arasında yolunu bulmak pek de kolay değildi.

Emekçilerin, müzakerelerin sonuçlarını, ve grevin geliştirilip uzatılmasıyla

daha fazla olanak elde edilip edilemeyeceğini, kendi aralarında tartışmaları daha önemli olurdu. Çünkü bu grevde toplam 146 bin ücretli çalışandan sadece 46 binine işi bırakma çağrısında bulunulduğu için, elde edilen sadece kısmî bir grev sonucu oldu. Bu « tarihi » müzakereler başlangıçta ifade edilen taleplerden çok uzak olarak gerçekleşti. Talep edilen yüzde 46'lık maaş artışları, gelecekteki dört buçuk yıl içinde elde edilen yüzde 25 ila yüzde 30'luk artışla karşılaştırılabilir. Dahası, sendikanın 1980'li yıllardan beri kabul ettiği, işveren yararına verilen tavizlerin büyük bir kısmı büyük ölçüde hâlâ yürürlükte kalacak. Böylece, daha iyi çalışma koşullarını yeniden yaratmak için kitlesel işe alımlar kaçınılmaz olacak. Üstelik, son kırk yılda sayıları patlama derecesinde artan taşeronlar tarafından istihdam edilen yüz binlerce işçi, sendika üyesi olmadıkları için bu müzakerelerin ve sözleşmelerin dışında tutuluyor.

Ağustos ayında, üç büyük otomobil üreticisinin 146 bin çalışanı neredeyse oybirliğiyle sendika yönetimine grev çağrısı yapma yetkisi verilmesi yönünde oy kullandı ve işçiler altı hafta süren anlaşmazlık boyunca her seferinde buna karşılık verdi. Elde edilen sonuç bu derin hoşnutsuzluğu yansıtmıyor. (15.11.23, LO)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Antisemitizm (Yahudi düşmanlığı) : Susmaları gereken politikacılar

Gazze halkının İsrail'in bombalamaları altında kalması, bu bombalamalarda çok sayıda canın yitirilmesi, meşru bir öfkeye yol açıyor. Ancak « antisemitizm », bu öfkeyi hisseden ve ifade edenleri tanımlayan ve pek çok kişinin sıklıkla kullandığı, saldırgan, küfür olarak kullanılan bir terim.

Bu kafa karışıklığı yeni bir şey değil : İsrail yöneticilerinin, en baştan, 1947 yılından itibaren, kendilerini, toprakları, yaşamları gaspedilen, mülksüzleştirilen Filistin halkının gardiyanları gibi konumlandırarak, Orta Doğu'daki halkların jandarması rolünü üstlenmelerinden beri, bu yöneticilerin politikalarına karşı çıkmak, muhalefet etmek, antisemitizm olarak damgalandı.

İsrailli yöneticilerin sömürgeci politikalarıyla suç ortaklığı yaptıklarını gizleme kaygısı duyan Fransız politikacılar da onları yakından izledi. Gérald Darmanin (Fransa İçişleri Bakanı), medyanın sürekli yaptığı gibi, « *Fransa'da antisemit eylemlerde bir artış* » olduğunu gösterebilmek için en ufak bir ifadeyi bile not ediyor. Onun akıl hocası Macron, Fransa'daki Yahudi Kurumlarının Temsilciler Konseyi'nin (CRIF) yemeğinde, « *Antisyonizmin, antisemitizmin, Yahudi karşıtlığının modern biçimlerinden biri olduğunu* » daha önceden ilan etmişti.

Élisabeth Borne (Fransa başbakanı), kendilerine « *Antisyonist* » diyen sol siyasi rakiplerini, aslında antisemitizmlerini maskeleyerek suçluyor. Yorumcular da İsrail

Devleti'nin savaş politikasını eleştirmeyi reddedenler için, son derece elverişli olan bu tanımın peşinden gitmekte gecikmiyor.

Millet Meclisi ve Senato başkanları işte bu temelde 12 Kasım'da yürüyüş yapma çağrısında bulundu. Bu çağrı yapılırsa yapılmaz da sağcı ve aşırı sağcı politikacılar kliği tarafından hemen onaylandı. Aşırı sağ parti RN'nin (Ulusal Toplanma Partisi) yeni bir numarası, yani yeni başkanı Jordan Bardella şöyle övünmeye cesaret ediyor : « *Siyasi hareketim, Fransız toplumunu, siyasal İslam'ın meyvesi olan antisemitizmin toplumumuzda kalıcı olarak yerleştiği konusunda 15 yıldır uyarıyor* ». Irkçılığı ve Yahudi nefretini her zaman temel dayanaklarından biri olarak alan bu partinin bir yöneticisinden gelen bu sözler oldukça cüretkar ve küstahça.

İsrailli yöneticiler tarafından beslenen bu kafa karışıklığı, kendilerini sadece Orta Doğu'daki devletlerin değil, dünya çapında antisemitizmin yani Yahudi karşıtlığının tehdidi altında olan (bunun bedelini İkinci Dünya Savaşı sırasında altı milyon kişinin ölümüyle fazlasıyla ödemiş bulunan) bütün Yahudi nüfusunun savunucu olarak sunduklarında ise, daha da artıyor. Böylece, Fransız politikacılar veya diğerleri, Arap ülkelerinde, Avrupa'da ya da Amerika'da, İsrail politikasına yönelik her türlü muhalefeti, genel olarak Yahudilere yönelik nefretin ortaya konması ve dolayısıyla da Nazizmin modern bir yankısı, tekrarı olarak sunabiliyorlar. Ne yazık ki bugün, İsrail hükümetinin

Arap nüfusuna yönelik politikası, buna en yakın politika olarak ortaya çıkıyor.

Burjuva ve emperyalist düzenin savunucularının ileri sürdüklerinin aksine, İsrail yöneticilerinin saldırgan, sömürgeci, savaşçı politikasına karşı çıkmanın, Yahudi halklarının yüzyıllardır çektiği antisemitizmle hiçbir ilgisi bulunmuyor. Tam tersine, İsrail'de, Yahudileri ve Araplar olmak üzere bütün İsrail halklarını tehlikeye atanlar, Netanyahu ve onun aşırı sağcı müttefikleri. Ve ayrıca, bu yöneticilere ve onları destekleyen emperyalist güçlere karşı ifade edilen, giderek büyüyen meşru öfkenin sorumluları kimler ? Hamas'ın 7 Ekim'de başlattığı kanlı saldırının ardından, Filistinlilere yönelik onlarca yıldır sürdürülen baskı ve zulme, ardi arkası kesilmeyen sürekli savaşlara, ölüm üstüne ölüme yol açan Gazze'yi bombalar altına gömen saldırılara katkıda bulunanlar değil mi?

İrkçılık zehrine, Araplara, Afrika ya da Asya'dan henüz yeni gelmiş ya da yıllar önce gelip yerleşmiş göçmen işçilere duyulan nefrete ve her zaman yeniden su yüzüne çıkabilecek eski antisemitizm zehrine karşı gerçek bir panzehirle karşı çıkmak gerekiyor. Bu ise, dünya işçi sınıfının bir parçası olmanın ve savaşı, ayrıca sayısız nefreti besleyen kapitalist sistemi yıkmak için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiğinin bilincinde olmak anlamına geliyor. (08.11.23, LO)

Hamas :

Ezilenlerin isyanı onun mücadelesi değildir

Hamas'ın 7 Ekim'de başlattığı El Aksa'yı Kurtarma Operasyonu, Arap ülkeleri ve ötesindeki halklar arasında Hamas için tarihi bir zafer olarak görüldü ve işlenen vahşete rağmen Hamas'ın popülaritesi arttı.

Hiçbir yaptırım, ceza olmadan bütün bir halkı yaşadıkları yerlerde kovmak, baskı ve şiddetle ezen, ve katliamları sürekli kılan emperyalist güçler tarafından korunan İsrail devletiyle karşı karşıya kalan Arap dünyasındaki birçok kişi, intikam duygusu hissetti. Gazze'deki yeni savaş ve İsrail'in Hamas'ı yok etme arzusunu ilan etmesiyle birlikte, Müslüman Kardeşler'in Filistin kolu olan bu parti, Gazze Şeridi'nin başında geçirdiği on yedi yılın ardından zedelenen itibarını yeniden kazanmayı başardı.

Mini bir devletin başında

İsrail, 2005 yılında Gazze Şeridi'ni boşaltmaya karar verdi. Ertesi yıl, Oslo Anlaşmaları'nın başarısızlığından ve Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) ile El Fetih'in itibarsızlaştırılmasından faydalanan Hamas, buradaki seçimleri kazandı. Terörist olarak sınıflandırdıkları bir örgütün başarısını tanımak istemeyen Batılı liderler, El Fetih'i seçimlere itiraz etmeye zorladı. İki rakip örgütün milisleri arasında kanlı bir savaş başladı ve bu savaş El Fetih'in 2007'de Gazze Şeridi'nden çıkarılmasıyla sonuçlandı.

Bunun üzerine Hamas kendisini, kendi yönetimi, vergileri, ordusu ve baskı

aygıtları olan bir mini devletin başında buldu. Memurlarının maaşlarını ödeyebilmek ve Gazze'de düzeni sağlamadaki rolünü oynayabilmek için, bunda çıkarı olan İsrail'in de onayıyla Katar ve İran'dan finansman elde etti. « Bir Filistin devletinin kurulmasını engellemek isteyen herkes Hamas'ı güçlendirme ve ona para aktarma politikamızı desteklemelidir. Netanyahu 2019 yılında'da « *Gazze'deki Filistinlileri Batı Şeria'dakilerden izole etmek, bizim stratejimizin bir parçasıdır.* » diye alaycı bir şekilde ilan etti.

Kitlelere karşı

Halk, Gazze üzerinde uçan İsrail ordusuna ait gözetleme uçaklarına atfedilen Zanana olarak adlandırılan sivil kıyafetli Hamas ajanlarının gözetimi altında yaşıyor. Bununla birlikte, son yıllarda sosyal ağlar aracılığıyla çeşitli vesilelerle hareketlenmeler ortaya çıktı. Örneğin 2019 yılının Mart ayında « *Yaşamak istiyoruz* » hashtagı sosyal medyada yayıldı. Üç gün boyunca binlerce genç vergi ve yoksulluk karşıtı gösteriler yaptılar. Gösterilerin sadece İsrail ve El Fetih'e karşı yapılacağını düşünen Hamas, başlangıçta gösterilerin yapılmasına izin verdi, ancak daha sonra göstericilerin hedefinin kendisi olduğunu anlayınca, onları şiddetle bastırdı.

Yaklaşık yirmi yıldır İsrail ve Gazze arasındaki sürekli savaş hali Hamas'ın gücünü pekiştirmesini ve her türlü muhalefeti susturmasını sağladı. Bu aynı zamanda kendisinin

başlatmadığı isyanları kaçırmak ve onlardan faydalanmak için de bir fırsat oldu. 2021 baharında İsrail güçlerinin Kudüs'teki El Aksa camisine saldırması, genç bir neslin ayaklanmasını tetikledi. Doğu Kudüs'ün işgal altındaki mahallelerinde ve Batı Şeria'daki mülteci kamplarında yaşanan ayaklanmalara ilk kez bu ölçekte genç İsraili Araplar da katıldı. Hamas, İsrail'e roket atarak askeri bir çatışma dayattı ve İsrail Gazze'yi bir kez daha bombalarken bu gençlik isyanını bastırdı. İsrail'in kendi içinde, genç Arap İsrailiilerin maruz kaldıkları sıkıntılara karşı büyüyen protestoları da bastırıldı.

Hamas'ın politikası bölgedeki ezilen kitlelerin çıkarlarına hizmet etmiyor. Gazze halkı onun alaycı manevralarının bedelini ağır ödüyor. 7 Ekim'de binlerce sivilin hayatına mal olan kan banyosuna bilerek yol açıldı. Hamas yönetiminin, eylemlerinin Gazze'yi harabeye çeviren İsrail'in tepkisini çekeceğini bildiği açık. Hamas'ın savaşçı tutumu ve radikal cephesi, kendisini Filistinlilerin tek temsilcisi olarak göstermeyi ve halkın ödediği bedel ne olursa olsun kendisini büyük güçler ve İsrail ile tek muhatap olarak dayatmayı amaçlıyor. Hamas ezilen kitlelerin isyanının ifadesi olmak istemiyor ve aslında bundan korkuyor. Oysa bu isyan, tüm dini, ulusal ve siyasi bölünmeleri kullanarak halkları barbarlığa ve sonu gelmez çatışmalara sürükleyen emperyalist düzeni yıkmayı hedeflerse bir gelecek oluşturabilir. (24.11.23, LO)

Güncel... Güncel... Güncel...

Cepteki para günbegün erirken, harcamalar artıyor

Tanınmış ekonomistlerin karamsar ekonomi tahlillerine, karamsar yeni bir rapor daha eklendi. Birleşik Metal-İş Sınıf Araştırmaları Merkezi'nin (BİSAM) raporuna göre, emekçilere, emeklilere, işsizlere, yoksul kitlelere gelecekte de hiç bir ümit ışığı görünmüyor. Aksine durum giderek daha da kötüleşiyor. Bu rapora göre, sağlıklı ve dengeli beslenmenin bir günlük maliyeti 430 lirayı geçti, açlık sınırı 13 bin liraya yaklaştı, yoksulluk sınırı ise 44 bin 718 liraya ulaştı.

Açlık ve yoksulluk sınırı BİSAM tarafından her ayın 15'inde kamuoyu ile paylaşılıyor. Açlık sınırı 4 kişilik bir ailenin sağlıklı beslenmesi için yapılması gereken minimum aylık gıda harcaması olarak belirleniyor. Bu verinin hanehalkı tüketim harcamasına dağıtılması ile elde edilen veri ise yoksulluk sınırını oluşturuyor. Tüketim Harcama Kalıbı dikkate alınırken, tüm içecekler, tütün ve gıda harcamaları

ayrı bir kalem olarak belirleniyor.

BİSAM Beslenme Kalıbı üzerinden yapılan hesaplama göre, dört kişilik bir ailenin sağlıklı ve dengeli beslenmesi için bir ayda yapılması gereken harcama miktarı Ekim 2023 için 12 bin 928 lira olarak tespit edildi.

Bu harcama tutarı sadece gıda için yapılması gereken minimum miktara tekabül ediyor. Süt ve süt ürünleri için yapılan harcamalar ailenin aylık harcamaları arasında yüzde 32.1 ile en yüksek düzeye ulaşıyor. Sebze ve meyve için yapılan harcama miktarı yüzde 20 civarında gerçekleşiyor. Ekmek, makarna gibi ürünlerin bu genel harcamalardaki payı ise yüzde 10.4'e ulaşıyor. Açlık sınırı üzerinden hanehalkı tüketim harcamaları esas alınarak yapılan hesaplama sonuçlarına göre ise yoksulluk sınırı 44 bin 718 lira olarak gerçekleşti. Yani bir ailenin beslenmeye ek olarak eğitim, sağlık,

barınma, eğlence, ısınma, ulaşım gibi giderler ile birlikte yapması gereken harcama miktarı 44 bin 718 liraya ulaştı. Geçtiğimiz yılın Temmuz ayı verilerine bakıldığında, açlık sınırının 6 bin 856 lira, yoksulluk sınırının ise 23 bin 715 lira oldukları görülüyor. Bu ise tüketim maddeleri fiyatlarında bir yılda hemen hemen iki katı bir artış olduğunu gösteriyor.

Bütün bu rakamlara göre, asgari ücretin net 11 402.32 lira olarak açıklandığı Türkiye'de, yaşam koşullarının ne denli çetin olduğu tahmin edilebilir. Uzmanlar nüfusun yüzde 37.6'sının, yani 32 milyon 150 bin kişinin yoksulluk sınırının altında yaşadığını belirtiyorlar... İşin kötüsü bu ekonomik koşullarda kısa vadede bir iyileşme de pek görünmüyor. İnsani yaşam koşullarına kavuşmanın tek yolu ise varolan kapitalist sistemin alaşağı edilmesinden geçiyor. (08.12.23, LO)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 30 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 180 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 300 TL/ 5 Pound.